

Arrest

nr. 183 505 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 april 2016, in functie van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit als "*ander familielid*" zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 oktober 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2016 werd ingediend door:

*Naam: [R.] Voorna(a)m(en): [R.] Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...] Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te : [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.04.2016 gezinshereniging aan met zijn neef [M. E. H.] [RR] op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt een ‘attestation de lien de parente’ voor dd 13.06.2016 waaruit blijkt dat betrokkene de neef is van de referentiepersoon, alsook de bijhorende geboorteaktes die dit bevestigen.

Als bewijs van ten laste van EU'er in het land van herkomst OF deel uitmaken van het gezin van EU'er legt betrokkene een gezinssamenstelling dd 07.06.2016 voor alsook twee ‘attestation administrative’ dd. 13.06.2016 en dd. 15.06.2016 waaruit moet blijken dat betrokkene en de referentiepersoon op het zelfde adres verblijven in Berkane, als ze in Marokko zijn. De attesten getuigen dus helemaal niet van een gezamenlijke vestiging van betrokkene en de referentiepersoon, wel van eenzelfde verblijfsadres als ze in Marokko zouden verblijven (vakantie, familiebezoek, ...). Uit het dossier blijkt ook dat de referentiepersoon sedert 11.08.2009 in België woont en betrokkene zelf pas sedert 26.04.2016. Van een gezamenlijke vestiging overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn.

Verder, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient aangetoond te worden dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot verblijf. Ook dit kan uit de voorgelegde bewijsstukken ‘ten laste’ niet worden besloten. Er worden een voltijdse arbeidsovereenkomst dd. 30.09.2010 en bijhorende loonfiches voorgelegd op naam van de referentiepersoon. Als bewijs van ten laste zijn worden 2 rekeninguittreksels voorgelegd van financiële steun, één dd 03.06.2016 van € 200 en één dd 01.07.2016 voor een bedrag van € 300. Deze financiële steun gebeurde hier in België nadat betrokkene reeds in ons land verbleef. Uit deze bewijzen kan niet worden ontdekt dat betrokkene al ten laste was van in het land van herkomst van de EU-referentiepersoon. Als bewijs van onvermogen wordt een ‘attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers taxe d’habitation et taxe de services communaux ’ dd 17.06.2016 voorgelegd, afgeleverd door Direction Generale des Impôts te Berkane. Het betreft een attest afgeleverd op verklaring op eer van betrokkene. Vooreerst is het niet helemaal duidelijk op welke periode dit attest slaat. Voor zover het zou gaan over 2016, is het niet relevant. Het spreekt voor zich dat betrokkene dan niet onderworpen was aan belastingen in Marokko, hij woonde immers reeds in België. Bovendien, gezien het attest kennelijk gebaseerd is op de verklaringen van betrokkene zelf dienaangaande, kan het gesolliciteerd karakter ervan niet worden uitgesloten. Het bewijs dat betrokkene over geen inkomen of bestaansmiddelen beschikte in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en daarom aangewezen was op de ondersteuning van de referentiepersoon overeenkomstig art. 47/1, 2°, ontbreekt eveneens. De voorgelegde attesten van het ocmw doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Kortom, uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Vandaar dat geen verblijf kan worden toegestaan overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, is het redelijk te stellen van betrokkene als volwassen persoon een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker diende op 13.04.2016, in de hoedanigheid van een ‘ander familielid’, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

De in casu relevant bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luiden verder:

“(…) §2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° (...) 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4 of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. (...)”

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Het Hof van Justitie interpreteert het begrip ‘ten laste zijn’ in de arresten Jia1 en Reyes2. Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als ‘ten laste’ van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de rechtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Hoewel het in casu niet gaat om een descendent, kan men toch de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’ toepassen. In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde opgenomen in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het ‘ten laste zijn’ een feitelijke situatie, en dienen de stortingsbewijzen die sedert juni 2016 samen beoordeeld te worden met het gegeven dat verzoeker ook samenwoont met zijn neef, die hem aldus al die tijd materieel heeft ondersteund.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de verklaring ivm de belastingen van verzoeker het enige document is dat verzoeker kon bekomen met betrekking tot zijn onvermogen in zijn land van herkomst. Uit het arrest Reyes blijkt dat een dergelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst (bewijs van geen steun voor levensonderhoud van de autoriteiten) als ‘bijkomend’ moet worden beschouwd, in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, en het een verzoeker uiterst moeilijk kan maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt gecompliceerde stappen te ondernemen.

Bovendien, aangezien verzoeker pas op 26.04.2016 naar België kwam en zich onmiddellijk bij zijn neef vestigde die zelf al sinds 2009 in België verblijft, dient te worden gesteld dat Marokko wel degelijk het land van herkomst was voorafgaandelijk aan de aanvraag in België. Uit de voorgelegde administratieve attesten uit Marokko blijkt duidelijk dat zij daar op hetzelfde adres verbleven. Er is aldus wel degelijk sprake van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.2.1. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop verzoeker zijn aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van

herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In casu oordeelt verweerder in de eerste plaats dat op basis van de voorgelegde stavingstukken niet blijkt dat verzoeker in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen. Hij stelt vast dat verzoeker twee attesten voorlegde van 13 en 15 juni 2016 waaruit moet blijken dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven in Berkane als ze in Marokko zijn voor familiebezoek, vakantie, ..., doch wijst er op dat aldus nog geen gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine blijkt voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Hij benadrukt hierbij ook dat de referentiepersoon reeds sinds 11 augustus 2009 in België woont, terwijl verzoeker zelf pas sedert 26 april 2016 hier verblijft.

Verzoeker betwist niet dat de referentiepersoon reeds sinds 11 augustus 2009 in België verblijft terwijl hij zelf pas sinds 26 april 2016 hier aanwezig is. Op geen enkele wijze blijkt dat de referentiepersoon en verzoeker, op het ogenblik dat de referentiepersoon naar België kwam, deel uitmaakten van hetzelfde gezin of dat het als problematisch werd ervaren dat verzoeker hem niet naar België kon volgen net omdat zij deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Verzoeker brengt thans weliswaar attesten uit het herkomstland van 13 en 15 juni 2016 aan waaruit moet blijken dat hij en de referentiepersoon tijdens hun verblijf in Marokko op eenzelfde adres in Berkane verblijven, doch uit deze attesten kan op zich enkel met zekerheid worden afgeleid dat zij beiden anno 2016 als zij terugreizen naar het land van herkomst voor vakanties of familiebezoeken op dit adres in het herkomstland verblijven. In zoverre verzoeker de voorgelegde attesten zo leest dat daaruit blijkt dat hij en de referentiepersoon ten tijde van de komst van deze laatste naar België in 2009 aldaar gezamenlijk verbleven, merkt de Raad op dat zulks als dusdanig niet blijkt uit de betreffende attesten.

De Raad herhaalt in dit verband het uitgangspunt dat dient te worden vermeden dat een burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen, omdat hij zich niet kan doen vervoegen door een gezinslid of een persoon die ten laste is, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is.

Verzoekers betoog beperkt er zich in wezen toe te stellen dat er wel degelijk sprake is van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging, zonder in te gaan op de vaststellingen dat de referentiepersoon reeds sinds midden 2009 in België verblijft terwijl verzoeker pas in 2016 naar dit land kwam en dat de voorgelegde stukken enkel aantonen dat ze op hetzelfde adres in Berkane verblijven als ze in Marokko zijn tijdens vakanties of familie-

bezoeken, vaststellingen die verweerder ertoe noopten te stellen dat aldus geen gezamenlijke vestiging in het herkomstland voorafgaand aan de verblijfsaanvraag blijkt. Gelet op deze vaststellingen, en in het licht van de ontstaansgeschiedenis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker met zijn uiteenzetting nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft gehandeld. Het kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd om in de situatie dat de referentiepersoon reeds sinds 11 augustus 2009 in België verblijft, terwijl verzoeker zelf pas in april 2016 naar België kwam, en waar de voorgelegde stukken enkel aantonen dat zij indien zij vanuit het buitenland terugreizen naar het herkomstland voor vakanties of familiebezoeken op eenzelfde adres verblijven, te oordelen dat een werkelijke gezamenlijke vestiging – of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon – in het herkomstland voorafgaand aan de verblijfsaanvraag nog niet wordt aangetoond. Er blijkt niet dat het hiertoe kan volstaan dat men sporadisch tijdens vakanties of familiebezoeken op eenzelfde adres verblijf houdt.

In tweede instantie oordeelt verweerder dat evenmin blijkt dat verzoeker in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Hij wijst er op dat hiertoe reeds een afhankelijkheidsband dient te bestaan van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Hij is van mening dat dit niet blijkt uit de voorgelegde stavingstukken. Hij stelt zo vast dat weliswaar twee rekeninguittreksels werden voorgelegd van stortingen op 3 juni 2016 en 1 juli 2016, doch deze financiële steun plaatsvond op een ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef. Hij stelt vast dat niet blijkt dat verzoeker in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. Hij is verder van mening dat evenmin het bewijs wordt geleverd dat verzoeker niet over inkomen of bestaansmiddelen beschikte in zijn land van herkomst, voorafgaand aan zijn komst naar België, en om deze reden was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon. In verband met het voorgelegde *“attestation de non assujettissement à impôt sur le revenu au titre des revenus fonciers taxe d’habitation et taxe de services communaux”* van 17 juni 2016 wordt geoordeeld dat enerzijds niet geheel duidelijk is op welke periode dit attest slaat en in zoverre dit betrekking heeft op 2016 het niet relevant is nu het voor zich spreekt dat verzoeker in dit jaar niet onderworpen was aan belastingen in Marokko gelet op zijn verblijf in België en anderzijds het attest kennelijk is gebaseerd op de verklaringen van de betrokkene zelf en aldus het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Verzoeker verwijst naar de invulling van het begrip *“ten laste zijn”* in het kader van de gezinshereniging met Unieburgers in de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie en stelt dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast voor de *“andere familieleden”* zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat aldus het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager reeds afhankelijk was van de Unieburger in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Hij stelt vervolgens dat de stortingsbewijzen van 3 juni 2016 en 1 juli 2016 samen dienen te worden beoordeeld met het gegeven dat hij ook samenwoont met zijn neef, *“die hem aldus al die tijd materieel heeft ondersteund”*.

Het begrip *“ten laste zijn”* zoals geïnterpreteerd in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie vereist dat het familielid materieel wordt ondersteund door de Unieburger die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

In het arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) van het Hof van Justitie (Grote kamer) werd specifiek met betrekking tot artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38 vervolgens geoordeeld:

“35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In het licht van deze rechtspraak acht de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde bepaald in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat verzoeker in het land van herkomst ten laste is van de Unieburger, invult door in casu het bewijs te vragen van verzoeker dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, in het land van herkomst of origine reeds ten laste was van zijn neef met de Nederlandse nationaliteit en er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Verzoeker betwist dit ook niet, nu hij zelf aangeeft dat het *“ten laste zijn”* inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de Unieburger in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste zijn”* van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker wijst op de voorgelegde stortingsbewijzen van 3 juni 2016 en 1 juli 2016. Hij stelt dat deze samen dienen te worden beoordeeld met de samenwoning met zijn neef. Deze situatie betreft evenwel louter de situatie in België. Er blijkt niet dat aldus het bewijs kan worden geleverd dat verzoeker in het herkomstland, voorafgaand aan zijn komst naar België, was aangewezen op de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien of van hem afhankelijk was. Uit de bewoordingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk of onwettig handelde waar hij heeft geoordeeld dat de bewijzen van financiële steun die plaatsvond op een ogenblik dat verzoeker reeds in België verbleef niet kunnen worden aanvaard als bewijs dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon in het herkomstland. In zoverre verzoeker doelt op de attesten uit het herkomstland van 13 en 15 juni 2016 herhaalt de Raad dat hieruit enkel met zekerheid kan worden afgeleid dat zij beiden anno 2016 als zij terugreizen naar het land van herkomst voor vakanties of familiebezoeken op hetzelfde adres in het herkomstland verblijven. Hieruit blijkt nog niet dat verzoeker en de referentiepersoon ten tijde van de komst van deze laatste naar België in 2009 aldaar gezamenlijk verbleven, laat staan dat er sprake was van een afhankelijkheidsrelatie. Zelfs al is het verder zo dat de neef tijdens vakanties en familiebezoeken in zijn herkomstland op eenzelfde adres verbleef in Marokko als verzoeker dan blijkt hieruit ook nog niet dat er sprake was van een materiële steun door de referentiepersoon aan verzoeker opdat deze in het herkomstland in zijn basisbehoeften kon voorzien.

Verzoeker betoogt ten slotte dat *“de verklaring ivm de belastingen”* het enige document is dat hij kon verkrijgen met betrekking tot zijn onvermogen in het land van herkomst. Aldus toont hij evenwel nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling dat enerzijds niet geheel duidelijk is op welke periode dit attest slaat en in zoverre dit betrekking heeft op 2016 het niet relevant is nu het voor zich spreekt dat verzoeker in dit jaar niet onderworpen was aan belastingen in Marokko gelet op zijn verblijf in België en anderzijds het attest kennelijk is gebaseerd op de verklaringen van de betrokkene zelf en aldus het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat aldus evenmin blijkt dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en om deze reden was aangewezen op steun van de referentiepersoon.

Verzoeker wijst nog op het gestelde door het Hof van Justitie in zijn, reeds aangehaalde, arrest Reyes dat in de situatie dat de Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld heeft betaald aan het familielid, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn herkomstland, niet bijkomend van dit familielid kan worden vereist dat hij eveneens aantoonbaar tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien,

bewijs dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd (punten 19-28). Dit betrof evenwel de situatie waarin de aanvrager overige bewijsstukken voorlegde die aannemelijk konden maken dat hij in zijn herkomstland was aangewezen op de Unieburger om in zijn basisbehoeften te voorzien, bewijs dat in casu niet naar voor werd gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn situatie dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen of dat met de verwijzing naar deze rechtspraak alsnog kan blijken dat verweerder kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld door te oordelen dat in casu niet blijkt dat verzoeker in het herkomstland reeds ten laste was van de Unieburger die hij wenst te vervoegen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende stukken die verzoeker ter staving van zijn aanvraag aanbracht en in dit verband een voldoende onderzoek voerde. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. Verzoeker voert verder nog de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Een concrete toelichting van de wijze waarop de bestreden beslissingen deze bepalingen miskennen, ontbreekt evenwel. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS